

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *“Kungs, rādi mums savu žēlsirdību un dāvā mums savu pestīšanu!”*

Vismīļie draugi! No daudziem cilvēkiem esmu jau paspējis dzirdēt novērtējumu, ka šis gads ir iesācies diezgan smagi, un ka nākamie mēneši arī nesolās būt viegli. Citi to piedēvē garajam gadam, kas it kā vienmēr būtu smagāks par citiem īsajiem gadiem. Daži mēģina manipulēt ar cīpariem un meklēt atbildes astroloģijā. Taču katrs gads ir savādāks, neatkarīgi no mūsu spriedelējumiem par pazīmēm vai cilvēku ticējumiem un aizspriedumiem. Personīgi man šī gada 1. mēnesis bija ļoti smagu pārdzīvojumu laiks, jo nācās samierināties ar skaudro realitāti, ka mans mīļotais draugs Albertiņš, kuru praktiski uzskatīju par savu vecāko brāli, gatavojās pārkāpt mūžības sliekšni, izcīnot savu pēdējo cīņu 11.01., kad Kungs nocēla no viņa kādreiz stiprajiem pleciem ļoti smago ciešanu un sāpju krustu, ko bija viņam piedāvājis nest veselus 15 mēnešus. Daudzi lūdzās par Alberta dziedināšanu, arī mūsu draudze, un es personīgi katru dienu raidīju manas lūgšanas par viņa atveseļošanu. Taču Dieva griba ne vienmēr mums ir saprotama, kad tā nenotiek saskaņā ar mūsu lūgšanām. Tas priekš daudziem bieži kļūst par klupšanas akmeni viņu ticības ceļā, iekrītot bezcerībā un neticībā, pat dūsmās un Dieva noliegšanā. Jā, nav viegli samierināties ar mūsu vismīļo cilvēku zaudējumiem. Bet diemžēl mēs visi esam tikai mirstīgi cilvēki virs zemes, un mūsu īstā tēvija ir debesīs, kur mēs dzīvosim mūžīgi. Liekas, kāpēc tik labiem cilvēkiem, kuri ir ticīgi, jauki un ļoti labi kristieši, ir bieži vien jāizcieš lielas mokas un ciešanas viņu laicīgajā dzīvē? Zināmu atbildi mēs varētu meklēt paša Pestītāja personā, kuram, kā Visaugstā Dēlam bez mazākā grēka vainas, bija jāuzņemas visas cilvēces vainas un grēkus, nesot pazemīgi mūsu necilvēciskā ļaunuma, naida, nepiedošanas, sašķeltības, vardarbības un Kaina grēka krustus. Jēzus vēlas aicināt šajā pestīšanas darbā sev labus un uzticīgus līdzstrādniekus, kurus Viņš personīgi izvēlas kā apustuļus no Viņa mācekļu vidus, tāpat kā toreiz, pirms Lielās Piekdienas drāmas Kungs izvēlējās divpadsmit, kuru starpā viens kļuva pat par sava Mācītāja nodevēju. Grūti iedomāties, ka nekristīgs, neticīgs un amorāls cilvēks spētu kļūt par Kristus atpestīšanas darba priekšzīmīgu līdzstrādnieku, ja viņš vispirms no sirds neatgriezīsies pie Kunga. Sv. Pāvils nebija Kristus draugs, apustulis vai sekotājs, pirms viņš tika aicināts atgriezties no sava kristiešu vajātāja maldu ceļa. Taču viņš bija labs farizejs, ticīgs un dedzīgs Vecās Derības likumu aizstāvis, labas gribas cilvēks, atvērts uz Dieva gribas pildīšanu. Kad Kungs pieskārs viņa sirdij, Sauls uzreiz atvērs uz sv. Gara iedvesmu un radikāli mainīja savus uzskatus un dzīves veidu, kļūdams par

dedzīgāko Jēzus Apustuļi un līdzstrādnieku sv. Pāvilu. Dievs pats izvēlas sev līdzstrādniekus!

15.01. es un vēl 3 mūsu draudzes aktīvistu devāmies uz Slokas mazo baznīciņu, no kuras ar sirsnīgu bērū sv. Misi, ko ievadījām ar Eksekviju dziedājumiem, pavadījām mūžībā mūsu Albertu Zīlīti, ugunsdzēsēju ar majora pakāpi, kurš vairākus gadu desmitus apkalpoja vairākas draudzes, kārtējot ugunsdrošības dokumentāciju, uzturot kārtībā ugunsdzēsamos aparātus, ierīkojot dievnamos zibensnovadus un darot daudzus citus labus darbus pie draudzēm gan Jūrmalā, gan Rīgā, Olainē, gan Lielvārdē un citur. No viņa atvadīties atbrauca 6 priesteri. Jūrmalas un Lielvārdes koristi dziedāja Requiemu, bija skaistas un svinīgas bēres kā priesterim... Paldies visiem, kuri lūdzāties par Albertu!

Taču dzīve turpinās, un mums katram ir jāturpina mūsu dzīves krusta ceļš. Februāris ir intensīvs mazāko svētku mēnesis, kurā nāksim uz dievnamu svētīt sveces Sveču dienā 2.02., saņemt svētību ar sv. Blazija svēcēm 3.02., lūgt sv. Agatai aizsardzību pret ugunsgrēkiem un avārijām 5.02., bet Lurdas svētkos 11.02. saņemt Slimnieku sakramenta svaidījumu ar Slimnieku eļļām. Šī svētku maratona kronis būs Lielā Gavēņa sākums Pelnu Trešdienā 14.02. Izmantosim šo žēlastību laiku svētīgi, lai mantotu labus augļus mūsu dvēselēm! Svētīgu Gavēņa sākumu! *pr. Andris Solims*

Kungs, atver mūsu sirdis!

Kungs, atver mūsu acis, lai mēs saskatītu Tavu lielo žēlsirdību pār mums, grēciniekiem. Kungs, Tu radīji šo skaisto planētu Zemi, kā arī visu dzīvo radību, lai mēs varētu dzīvot un Tevi slavēt, un pateikties par Tavu lielo gudrību un mīlestību uz mums, cilvēkiem.

Bet kāda ir mūsu pateicība? Mēs nevis cenšamies kopt un sargāt Tavu brīnišķīgo darbu, bet postam ar kariem, ar nenovīdību vienam pret otru, ar naudas kāri. Nevienam mēs neesam nemirstīgi, katram mums pienāks diena stāties Dieva tiesas priekšā. Dievu nevar uzpirkt ne ar kādiem miljoniem.

Šo jauno gadu iesākām ar cerību, ka Dievs uzklausīs mūsu lūgšanas un izbeigsies kari starp tautām, izbeigsies mūsu zemju postīšana un cilvēku nogalināšana ar arvien modernāku kara tehniku.

Jauno gadu mūsu draudze iesāka ar vairākām interesantām tikšanās reizēm – notika Ekumeniskais dievkalpojums ar luterāņu mācītāju un svētīga kopīga pasēdēšana pie vakariņu galda kristīgā atmosfērā.

Šajā jaunajā gadā vēlēsim un lūgsim mieru pasaulē, satiecību starp tautām, veselību un prieku lūgties vienam par otru. Lai Dievs svētī mūsu zemi, mūsu tautu, lai cilvēki atrod ceļu pie Dieva!

Antoņina Ratnieks

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Kādā no Radio Marija raidījumiem dzirdēju frāzi: “Ir pienācis laiks, kad sabiedrībā arvien biežāk tiekam saukti nevis par iedzīvotājiem, pilsoņiem, cilvēkiem, bet – Patērētājiem”. Un tiešām, mēs taču patērējam pārtikas un industriālas preces, saņemam dažādus pakalpojumus. Ja mūs neapmierina iegādātā produkta vai saņemtā pakalpojuma kvalitāte, mums ir īpašas iestādes, dienesti, kur iesniegt sūdzības. Mums ir “Bez Tabu” raidījums, kas ik dienas mūs informē par “nekārtībām valstī”, kas katru vakaru atveras kā Pandoras lāde, no kuras mutuļodamas veļas negācijas, sūdzības un kašķi. Un mēs, būdami patērētāji, tad arī labprāt šīs negācijas uzņemam - patērējam. No rīta, transportā vai, atnākot uz darbu, ar kolēģiem ir iespēja apspriest jaunākajā raidījumā redzēto, jo tas taču ir aktuāli... Mums bieži jautā: “Vai tad rīt atkal brauksiet uz baznīcu?” Nu ko, tikpat labi mēs varētu vaicāt, vai tad atkal šovakar skatīsies “Bez tabu”? Līdzcīvēkiem ārkārtīgi grūti saprast šo mūsu tieksmi patērēt cita veida “informāciju”. Ir teiciens “Tu esi tas, ko tu ēd”. Un kā ir garīgo ēdienu? Vai nav tā, ka, patērējot negatīvu informāciju, mēs lēnām tiekam saindēti ar sliktām ziņām un ar laiku paši kļūstam kašķīgi un aizdomu pilni? Baznīca mums sniedz īstenu, dvēselei nepieciešamu un dziedinošu informāciju. Dievnami ir atvērti arī darba dienās, agros rītos un vakaros. Mums ir iespēja ik dienas garīgi atjaunoties, dziedināt savas dvēseles rētas. Pasaule ir pilna ļaunuma, negāciju, agresijas. Skumji, ja savu brīvo laiku pavadām pie TV ekrāniem, sociālajos tīklos uzņemot šīs indes kārtējo devu. Cik daudzi kristieši kautrējas publiski liecināt par savu piederību Baznīcai, pat stāstīt par dievnama apmeklējumu. Vai patērēt sabiedrības uzspiesto viedokli ir normāli, bet būt par kristieti nē? Kādu “Normālo” mums piedāvā pasaule? Izlaidību, visatļautību, grēku kā normu? Normāli nelaulāties, normāli nekristīt bērņus... Un šo jauno “Normālo” ar sajūsmu diemžēl patērē mūsu jaunatne. Piederība katoļu Baznīcai neaprobežojas tikai ar Lieldienu un Kristus dzimšanas svētku svinēšanu, mums par savu ticību vajadzētu liecināt arī citiem cilvēkiem, taču nereti mums pietrūkst drosmes. Bet kā ir ar mūsu priesteriem? Ik dienas viņiem vajag uzklaut dezinformāciju par Baznīcu, tenkas un vienlaicīgi jāpaliek nemainīgi stabiliem, mīlošiem un atbalstošiem? Šie “Jaunā normālā” patērētāji no savas dzīves izslēdz ticību, paliek vien informācija par Baznīcā pastrādātiem noziegumiem. Saudzēsim, atbalstīsim un mīlēsim mūsu draudžu ganus! Tieši viņi uz sevi uzņem pirmos sabiedrības sitienus, nosodījumus un pārmetumus. Un tomēr, pat neskatoties uz saņemto nosodījumu, viņiem pietiek spēka un mīlestības uzturēt mūsu draudzes un sniegt atbalstu mums mūsu kritienu brīžos.

Būsim stipri garā un vienoti Kristus mīlestībā!

Rita+Jānis Ķepuri

Atskats uz draudzes aktivitātēm 2023. gadā

Iesākoties jaunajam gadam, ir vērts atskatīties, kas svarīgs noticis 2023. gadā. Vēlējos atcerēties draudzes ikdienas un svētku brīžus, kas palikuši man

visspilgtāk atmiņā.

Manā baltajā baznīcā, vismaz balta tā ir no iekšpuses, darbojas liela un draudzīga komanda. Ik dienas kāds rūpējas, lai baznīca ir iztīrīta un gatava kārtējai sv. Misei. Svētkos palīgu rindās stājas pat veselas ģimenes. Gan mazs, gan liels cenšas sapost baznīcu atbilstoši svētku noskaņai. Ir čaklie rūķi, kuri pacietīgi izgriež virtenes vai citus rotājumus. Ja ir atnestas virtenes un rotājumi, atrodas, kurš tās piekarina. Pirms svētkiem drudzis iesākas rīta agrumā. Priesteris steidz sūtīt īsziņas pazudušiem, brīdinot, ka netiek galā ar darbiem. Kāds iesāk darbus no paša rīta, pa dienu saskrien vēl kāds bariņš, vakarā pēc darbadienas atrodas, kurš pievienojas izturīgākajiem. Visu it kā neizdarīto pamana tikai priesteris, kurš spodrina un kārtro pa savai gaumei lietas līdz rīta gaismai. Kāds čakli ik dienas nes ziedus, lai rotātu altāri. Pirmie dārzā izplaukušie pūpoli tiek likti vāzēs, tad tulpes un narcises, tad vasaras bagātīgo puķu ražu nomaina krāsainās asteres. Pēdējās paliek mārtiņrozēs, kas meklē pelēkos rudens mākoņos paslēpušos saules starus.

Ik svētdienu un svētku dienās, ja neskaita pārējās dienas un citiem neredzamos mēģinājumus, salido lakstīgalas un strazdi, un, ērģelnieces pavadīti, nenogurstoši kāp augstajā tornī, lai vienotu visus dziesmās, ērģeļu skaņās un skanīgā kopā būšanā. Vai kāds vēl spēs saskaitīt izdziedātās nošu lapas?

Vīru komanda sacenšas smagcelšanā, piepildot pagrabā granulu tvertni ar granulām. Kāds ņem rokās sniega lāpstu, lai notīrītu ceļu no sniega līdz pat namdurvīm. Skaistais Adventa vainags ar svecēm pēc pēdējās Adventa sv. Mises sekundēs izgaist, un dievnamā pie altāra pēkšņi izaug egles. Tad iestājas tāds savāds miers. It kā viss norimst, pieklust, bet tas nav īsti klusums pirms vētras. Drīzāk sākas gaidīšanas un gatavošanās laiks nākamajam dzīves ciklam. Un tad pavasarī darbi kādam paskrien steigā, ņerot katru brīvo brīdi, lai paspētu iestādīt vai iesēt kādu puķi. Pēc bagātīga lietis atrodas kāds zāles plāvējs, lai nopļautu lielo zālāju visā dievnama un draudzes mājas teritorijā.

Kāds steigā kāpj sakristijas bēniņos pēc euharistiskās procesijas karogiem, tērpiem un vainagiem, lai sagatavotos procesijas gājienam mēneša pirmajās svētdienās vasarā un lielajos svētkos. Labi, ka šoreiz rožu kronis nav aizmirsts. Priestera uzticīgā palīgu komanda steidz vilkt baltās komžas, jo sv. Misei drīz jāšākas. Steigā tiek liktas grozos upurdāvanas. Kāds atradis laiku un atnesis pašu gatavotus našķus Ražas svētkos. Dažam maratons pa trepēm augšā un lejā rod spēku otrajai elpai, lai olimpiski cienīgā ātrumā atnestu trūkstošo sāli...

Tā skrienot, laiks pazūd nemanot. Nepaklausīgās rudens lapas dzenā sirmās sievas ar grābekļiem. Cits, nemanāmi atnākot, aizdedz sveci, lai Mise top gaišāka. Kāds kautrīgi apsēžas pēdējos solos un klusi dzied līdz. Gaidīti baznīcā ir visi gan kāzās, gan bērēs, gan kristībās, gan Kapu svētkos. Un vispirms ne jau kā ciemiņi, bet kā draudzes pazudušie vai jaunie dalībnieki. Ir arī gaidītie ciemiņi no citām draudzēm un valstīm, masu mēdijiem un ieinteresētām pusēm, kas vada vai pārraida sv. Misi, vēl kāds pievienojas

korim. Prieks par katru atnākušo. Pateicībā tiek dāvātas konfektes ar cerību uz atkal un drīzu tikšanos. Tad laiks apsēsties un vienkārši padomāt un parunāt. Priesteris aicina uz agapi vai uz mīlestības sadraudzības mielastu.

Šie darbi un kopā būšana mūs vieno šajā draudzē. Bet visa gada darbus, mazos un lielos, mēs katrs veltam Kungam. Priecājos par katru baznīcā satikto cilvēku. Ar pateicību novērtēju tos, kuri palikuši nemainīgi manā draudzē, bijuši līdzās, iedvesmoja, stiprināja mani ticībā. Lai man atrodas arī šajā gadā kāds mazais darbs, lai mēs kopā paveiktu lielas lietas.

Sarmīte Anna Zoltnere

+ + + + + + + + +
<|><|><|><|><|><|><|><|><|>

Barikāžu laiks – mazliet cits rakurs

Toreiz, pirms vairāk kā 30 gadiem es dzīvoju Rīgā un strādāju Centra rajona Pasu daļā. Biju Pasu daļas vecākā inspektore kapteiņa pakāpē.

1991. gada janvāris... Tikai pirms astoņiem mēnešiem tika pieņemta Neatkarības Deklarācija, Latvija bija brīva, neatkarīga valsts, bet te vēl arvien atradās vecā PSRS armija, kas radīja reālu apdraudējumu tikko par brīvu pasludinātajai valstij. Daudzos rūga neapmierinātība. Tie, kuri jutās savu privilēģiju liegti, nespēja samierināties ar gāšanu no iedomātā troņa. Tāpēc laiks no neatkarības deklarācijas pieņemšanas līdz nākamā gada janvāra barikādēm bija neziņas pilns un saspringts. Rīga šinī laikā bija neparasti klusa, likās – bailes karājas gaisā kā melns negaisa mākonis. Kad gāju mājās no darba pēc pēcpusdienas pieņemšanas ap astoņiem vakarā, sajūta bija neomulīga. Saprātu, kā tas ir, kad cilvēks baidās no savu soļu trokšņa. Vakaros dzīvās Rīgas centra ielas nu bija tukšas, ļautiņi sēdēja mājās.

Toreiz Pasu daļā vēl izsniedzām vecos PSRS dokumentus, bet projektā bija jaunās Latvijas Republikas pasēs. Tās bija tik ilgi gaidītas, tik ļoti gribējās atkratīties no PSRS zīmoga kā no nejaukas ērces. Toreizējā Iekšlietu sistēmā daudzi atbalstīja Latvijas neatkarību, tomēr citos Rīgas rajonos, kur lielāko tiesu strādāja iebraucēji, noskaņa bija pretēja. Tur par katru cenu vēlējās saglabāt veco Padomju sistēmu, kura nodrošināja zināmu labklājību un pārākuma sajūtu, kas bieži cilvēkiem ir pat Dieva vietā.

Atceros, kā tika dibināts OMON, jeb melnās beretes un kādi cilvēki ļāva sevi tur ievilkt. Ja kāds mēģinātu man iestāstīt, ka tie bija pārlicināti komunistu ideoloģijas paudēji, es teiktu, ka tie ir maldi. Šiem brašūļiem bija tikai divi dzinuli: pirmais bija karjera iespējamā apvērsuma gadījumā, otrs – nesodīti slepkavot. “Dīvainā kārtā” dažus gadus pirms Latvija kļuva par brīvu valsti, vietējā varas sistēmā ieplūda liels skaits Krievijas iedzīvotāju, kuri, dažus mēnešus pastrādājuši kādā maznozīmīgākā ierēdņa amatā, pēkšņi ielēca vadošajās vietās toreizējās izpildvaras sistēmās. Daudzi no viņiem tagad ir miljonāri. Kāds pirms pusgada ieceļojušais Centra rajona policijas daļas darbinieks, OMON dalībnieks, kurš vēlāk tiesā tika atzīts par vainīgu noziedzīgās darbības, slepkavības, laikā, kad tika veidotas šīs

vienības, izteicās: “Tagad sāksies īstais darbs!” Tā kā tas notika darbinieku sapulces laikā, kurā klāt bija arī es, nesavaldījos un apjautājos: “Vai tu ar to domā cilvēku slepkavošanu?”

Toreiz Kirova (Centra) rajona Iekšlietu daļas Kriminālpolicijas priekšnieks bija bēdīgi slavenais Vladimirs Antjufejevs, ļoti ambiciozs, stūrgalvīgs karjerists, kurš pēc aizbēgšanas no Latvijas Krievijas karaspēka aizsardzībā saviem godkārīgajiem mērķiem izraudzījās Moldovu. Viņa radīta ir Piedņestras republika, viņš kārtoja lietas arī Donbasā 2014. gadā, bet 1990. gadā Rīgā viņa kabinetā bija OMON smadzeņu centrs. Daudzus kolēģus šis cilvēks bija ievilcis savos tīklos, bet par tiem, kas bija pretējā pusē, veidoja reģistrus.

OMON ilgu laiku bija bieds visā Latvijā. Viņi jutās tik vareni, ar neatļautu ātrumu nēsājoties savos “gazikos”, biedējot cilvēkus ielās.

Iedomājieties šādu ainu: es soļoju no Pasu daļas uz Iekšlietu daļu ar kaut kādiem svarīgiem papīriem, te pēkšņi man gar ausīm aizsvilpj “gaziks”, nenormālā ātrumā, satiksmei pretējā virzienā, pilns ar zviedzošiem tēvaiņiem... Šķita – visa iela nosmirdēja pēc vodkas un elles...

Toreiz es uzrakstīju ziņojumu. Tas tika pieņemts, izskatīts un pievienots jau savāktajiem pierādījumiem par OMON izdarībām.

1990. gadā bija pirmie Ziemassvētki, kad nebaidoties varēja apmeklēt dievkalpojumu, kad mums atkal beidzot bija Ziemassvētku laiks, tomēr vecā sistēma cīnījās, negribēja padoties.

Atnāca janvāris ar salu un ar barikādēm. Nospiedošo klusumu pilsētā kā ass nazis šķēla armijas helikopteru rēkoņa, kas lidoja zemu pār māju jumtiem, nakts klusumā skanēja revolveru šāvienu, “gaziki” drasēja pilsētā, apdraudot Radio ēku, TV studiju, tagadējo Saeimas ēku Jēkaba ielā.

Tomēr likās, ka baiļu un nedrošības spirāle, kas bija nostiegrota līdz galam, pēkšņi bija sprāgusi vaļā. Tika celtas barikādes Rīgas centrā, cilvēki plūda no visas Latvijas, lai skaidri parādītu savu gribu dzīvot brīvā Latvijā.

Tik daudzu lūgšanās doma “Kaut mums izdotos!” ieņēma galveno vietu. Trakoja arī pretējā puse, bet līdz ar uzbrukumu Iekšlietu ministrijai, ar cilvēku upuriem, kuru vidū bija arī pašu kolēģi, kas galīgi nejauši trāpījās lodei ceļā, viņu aktivitāte aprima. Ministrijas ēku, pateicoties Bauskas milicijas darbiniekiem, ieņemt neizdevās, un pēc šī incidenta sākās reakcija pret omoniešu izdarībām. Antjufejevs pēkšņi pazuda kopā ar sapni kļūt par Latvijas Iekšlietu ministru, pārējie atbildēja par saviem darbiem. Daži nožēloja grēkus un turpināja darbu nu jau Latvijas Valsts policijā.

Bet Rīga atdzīvojās, likās, ka pat gaiss ir kļuvis tīrāks. Pēkšņi izrādījās, ka mūsu cilvēki prot smaidīt un priecāties.

Daudz kas no tā laika jau ir pagājis no atmiņas, bet šī atbrīvotības sajūta ir vēl it kā klātesoša. Negribētos to zaudēt!

Dievs, svētī Latviju!

Rita Bobkova

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē februārī

Svētdienās:

10:00 –

Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana;

10:20 –

“Rožukroņa” lūgšanas; **Lielajā Gavēnī: 10:40 –** “Rūgtās asaras”

dziedājums; 11:00 – Sv. Mise. **Darbdienās:**

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un sestdienās: sv. Mise pl. 18:00.

Lielajā Gavēnī:

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās (draudzes Krusta ceļš) pl. 17:00 pirms sv. Mises.

01.02. — Mēneša pirmā ceturtdiena:

pl. 18:00 — Sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes dzīvajiem locekļiem un Svētā Stunda.

2.02. – Kunga Prezentācijas templī svētki (Sveču diena):

18:00 – Sv. Mise ar sveču svētīšanu un Gaismas procesiju. Mēneša pirmās piektdienas Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises.

3.02. — sv. Blazija diena:

pl. 11:00 — Sv. Mise un svētība ar sv. Blazija svecēm kakla un elpošanas ceļu slimniekiem.

5.02. — Sv. Agates diena: pl. 18:00 — sv. Mise. Tiks pasvētīta sv. Agates maize un ūdens.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un 32. Vispasaules slimnieku diena:

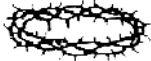
Slimnieku sakramenta piešķiršana sv. Mises laikā pl. 11:00. Pēc sv. Mises — Rožukronis par slimniekiem Vissvētākā Sakramenta priekšā.

13.02. — Aizgavēņa vakarā: Pankūku balle pēc sv. Mises pl. 18:00.

Lūgums atnest maziņu “groziņu” ar pašceptām dažāda veida pankūkām.

14.02. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

 18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto pelnu kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez gaļas un piena produktiem (izņēmums: mazi bērni, veci un slimi cilvēki). Atļauta 1 ēdienreize līdz sātam, pārējās ir vieglas uzkodas. Aizliegtas izpriecās, skaļa mūzika.

Pazemīgi lūdzam ziedot dievnama rēķinu apmaksai un apkurei!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

Sestdienās pl. 16:00 draudzes mājā Meža 18 notiek Sestdienas skolas nodarbības bērniem, gatavojoties uz pirmajiem svētajiem sakramentiem. **Aicinu atvest bērnus uz šīm nodarbībām!**

Aicinu pieteikties arī uz katehēzes nodarbībām pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv. Komūniju, Iestiprināšanu, Lauļībām. Iespējams piedalīties arī brīvklauštājiem! Sakarotojiet laicīgi savu garīgo dzīvi!

11.01.2024. Radītājs noslēdza mūsu visu mīlotā draudzes lielā labdara un mana vislabākā drauga Alberta Zīlīša smago ciešanu krusta ceļu (67 g.v.). Lai Pestītājs atalgo visus viņa labos darbus mūsu un citu draudžu labā un dāvā viņa dvēselei visskaistāko mājokli debesu svētlaimē!

16.01.2024. Kungs aizsauca mūžībā mūsu draudzes administratores Ņinas Ratnieks brāli Robertu Rutku (89 g.v.). Sirsnīga līdzjūtība visiem ģimenes locekļiem un radniekiem! *Mūžīgo mieru dāvā viņiem, Kungs, un mūžīgā gaisma lai atspīd viņiem! Lai viņi dus mierā!*

Pateicība

Pēc smagas un ilgstošas slimības Kungs apžēlojās un aizsauca mūžībā mūsu brāli Robertu Rutku. Dziļā pazemībā noliecam galvas un no sirds pateicamies mūsu garīgajam tēvam Andrim Solimam un mūsu kaimiņam mācītājam Ingusam Dāboliņam par lūgšanām par mūsu brāli Robertu. Mūsu prāvests katru mēnesi apmeklēja brāli ar svētajiem sakramentiem mājās un deva arī Pastaro svaidījumu, sagatavojot viņu mūžības ceļā.

No sirds esam aizkustināti arī par draudzes atbalstu un palīdzību šai ciešanu brīdī. Mīļā Lielvārdes draudze, jūs esat mūsu otrā ģimene. Lai žēlsirdīgais debesu Tēvs jūs bagātīgi atalgo par jūsu lielo atbalstu mums šajā sāpju un skumjo ciešanu dienās!

Roberta māsa Antoņina Ratnieks un Monika Oziša

Sirsnīgi sveicam Šūpla dienā:

Mons. pr. Oļģertu Daļeckī (2.02.); Lolitu Meistari (3.02.); Ēriku Malahovski (12.02.); Viktoriju Joneli (13.02.); arhibīskapu Zbigņevu Stankeviču (15.02.); Annu Ļešņečenoku (16.02.); Hubertu Vēveru (18.02.); pr. Ivaru Babri (23.02.); ministrantu Edgaru Čubatjuku 17. dzimšanas dienā (23.02.) u.c.

Pateicība visiem, kuri piedalījās Ekumeniskajā dievkalpojumā 20.01. kopā ar luterāņu draugiem!

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

